

Важливу роль в формуванні бізнес-інфраструктури аграрного підприємництва посідає Міжнародна торговельна палата. Через свої представництва майже в 130 країнах світу, зокрема і в Україні вона допомагає об'єднати ділові кола фірм, установити торгові зв'язки, надавати необхідну інформацію учасникам торгових операцій. Палати через низку своїх завдань, напрямів та надаючи широкий спектр послуг у сфері зовнішньоекономічної діяльності. Міжнародна торгова палата активно розвиває співпрацю з такими організаціями: ООН, Світовим банком, Міжнародним валютним фондом, Світовою організацією торгівлі, Конференцією ООН з торгівлі і розвитку, Організацією економічного співробітництва та розвитку, Всесвітньою організацією інтелектуальної власності [3].

Отже, міжнародні організації займають особливе місце в формуванні бізнес-інфраструктури аграрного підприємництва, через переплетіння інтересів держав створюють особливу форму міжнародного співробітництва. Поряд з цим, міжнародні організації займається розвитку сільського господарства, що безпосередньо впливатиме на формування бізнес-інфраструктури аграрного підприємництва. Вони стали ефективним засобом взаємовигідної співпраці в загальній системі світової економіки.

Перелік посилань:

1. Павленко І. І. *Міжнародна торгівля та інвестиції* : навч. посіб. / Павленко І. І., Варяниченко О. В., Навроцька Н. А. – К. : Центр учбової літератури, 2012. – 256 с.
2. *Міжнародні організації* : навч. посіб. / за ред. Козака Ю. Г., Ковалевського В. В., Логвінової Н. С. – К. : Центр навчальної літератури, 2009. – 223с.
3. Мокій А. І. *Міжнародні організації [Електронний ресурс]* : навч. посіб. / А. І. Мокій, Т. П. Яхно, І. Г. Бабець. – К. : ЦУЛ, 2011. – 280 с.– Режим доступу : http://libserver.mdau.mk.ua/docs/books/pdf/Mokiy_A.MO_2011.djvu. – Копія друк. вид.

РОЗВИТОК МІЖНАРОДНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ НА ОСНОВІ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

В.О. Кошарний, аспірант

Національний транспортний університет, м. Київ

Згідно з даними, представленим в прес релізі Всесвітньої туристичної організації (ЮНВТО), у 2015 році число міжнародних туристичних подорожей збільшилася на 4,4% і склало в цілому 1 184 млн. [1].

Виходячи з нинішньої тенденції і представлених тут даних, ЮНВТО прогнозує зростання числа туристичних подорожей у 2017 році.

Найбільш високі темпи зростання туристичних подорожей спостерігаються у Азіатсько-Тихоокеанському і Американському регіонах (+4 % – +5 %), далі Європейський регіон (+3,5 % – +4,5 %). В Африканському регіоні та Близькому Сході також є позитивні тенденції зростання (+2 % – +5 %), хоча і з більшою часткою невизначеності [1].

В той же час в Україні вже третій рік поспіль спостерігається спад числа туристичних подорожей. У 2014 році кількість туристів впала на 48,5 % в порівнянні з 2013 роком і продовжується знижуватися на 2 % щорічно. Так в 2015 році кількість подорожей склала 12,428 млн. туристів, що виразилося в грошовому еквіваленті доходів від туристичної діяльності на суму 1,028 мільйонів доларів [2].

Але на фоні зниження загального числа туристичних подорожей спостерігається зростання внутрішнього туризму в Україні. Найбільш популярними туристичними напрямками в Україні залишаються Карпати та Одеська область.

Для покращення ситуації повинна бути вироблена державна політика в сфері туризму та шлях її впровадження у життя. Зважаючи на те що Україна є асоційованим членом ЄС та членом Ради Європи, було би добре взяти за основу ті програми які втілюють у життя інші країни члени ЮНВТО. Держава в свою чергу повинна виробити програму економічного зростання та розвитку туристичних об'єктів, в зв'язку з зростанням попиту населення на туристичні подорожі та санітарно-курортне лікування.

В умовах економічної кризи, коли держаний бюджет не розрахований на значне вливання інвестицій в цей сектор економіки потрібно виробити модель його розвитку. Найбільш цікавим з прикладної точки зору є Державно-приватне партнерство.

Державно-приватне партнерство вигідно обом сторонам, як державі так і приватним інвесторам. Наприклад держава отримує вигоду у формі прямих інвестицій, розвитку туристичної інфраструктури та створенню нових робочих місць. А приватний бізнес в свою чергу заохочує себе у можливості отримання доходу за рахунок об'єкта який знаходиться у власності держави і переданий у приватну власність шляхом оренди договору концесії.

Зарубіжний досвід показує, що реалізація таких проектів на основі державно-приватного партнерства здійснюється в транспортній сфері (дороги, аеропорти, мости, порти), соціальній сфері (освіта, охорона здоров'я, туризм, освіта), житлово-комунальні послуги (будівництво житла та соціальних об'єктів, тепlopостачання та водopостачання).

Програми державно-приватного пратнерства, які використовуються в туристичному напрямку мають на меті розвиток туристичної інфраструктури та туристичних об'єктів, покращенню іміджу України в світі та залучення нових інвестицій в економіку України.

Всі ці завдання можна вирішити на основі державно-приватного партнерства.

Перелік посилань:

1. Press Release UNWTO Statistic [Electronic source]. – Access mode : http://media.unwto.org/ru/press-release/2016-01-19/chislo-mezhdunarodnykh-turistskikh-pribytii-v-2015-godu-vozroslo-na-4-i-dos_
2. WTO_highlights_2016.

**КООРДИНАЦІЯ Й СТАНДАРТИЗАЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ СТРУКТУР
В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

М.В. Кривченко, здобувач вищої освіти

Науковий керівник: Н.А. Бочарова, к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

У сучасних умовах господарювання діяльність організацій задає дві вимоги: необхідність поділу праці для виконання різних завдань і потреба в його координації в рамках цілісного процесу. Тому організаційні структури розрізняють залежно від способів поділу праці й координації діяльності. М. Мінцберг [4] виділяє наступні види координації:

1. Взаємне узгодження – досягається координацією праці за допомогою простого інформаційного обміну. Співробітники повинні виконувати окремі завдання та спілкуючись узгоджувати свої дії. Застосовується в організаціях з простою структурою та ускладненою структурою.

2. Прямий контроль припускає, що координацію здійснює індивід, що віддає розпорядження й накази іншим співробітникам. Такий контроль може сприятиме координації завдяки тому, що одна людина повинна назначати завдання та контролювати їхнє виконання.

Координація може бути досягнута за допомогою стандартизації. Існують чотири форми стандартизації [1]:

1. Стандартизація процесу праці – це специфікація або програмування безпосереднього змісту діяльності, завдання процедур, яким необхідно впливати. Стандарти процесу праці розробляють аналітики. Вони повинні так програмувати працю співробітників, щоб забезпечувалась тісна координація.

2. Стандартизація випуску означає специфікацію результатів праці, що потребує високої погодженості різних видів діяльності. Ці стандарти розробляють також аналітики.

3. Стандартизація навичок – стандартизація торкає працівника, який повинен використати у своїй діяльності певний обсяг знань і навичок. Стандарти походять від оператора у ході професійної підготовки до професії.

4. Стандартизація норм – це загальний набір переконань, що впливають з місії організації, на основі чого здійснюється координація дій (рис. 1).

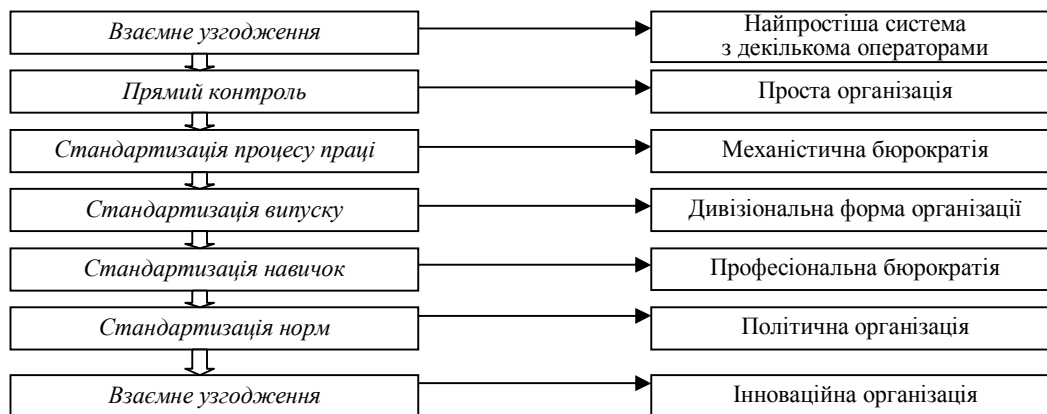

Рисунок 1. Еволюція способів координації і їхній вплив на тип організації [2]